

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B1-18Csp/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120211400
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Baláž
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:1120211400.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudcom Mgr. Mariánom Balážom v sporovej veci žalobkyne: I. X., dátum narodenia: XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko XXX XX M. XX, právne zastúpená: Mgr. Richard Bebjak, advokát so sídlom Lermontovova 14, 811 05 Bratislava, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom: Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpená: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, t a k t o

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobkyni sumu 817,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa m á proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Bratislava I dňa 14.07.2020 domáhala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 817,- eur a nahradiť trovy konania. Svoj nárok zdôvodnila tým, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/126/2014 medzi tými istými sporovými stranami uvedený súd rozhodol, že úverová zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom, je pre rozpor s právnou úpravou obsiahnutou v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) bez poplatkov a bezúročná (ďalej len „zmluva o úvere“). Z uvedeného dôvodu Okresný súd Žiar nad Hronom uložil žalovanej povinnosť vydať žalobkyni z toho vyplývajúce bezdôvodné obohatenie v sume 2724,- eur a nahradiť trovy konania. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici svojím rozsudkom č.k. 16Co/406/2016 zo dňa 09.11.2017 rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom potvrdil. Žalobkyňa svoj nárok na zaplatenie sumy 817,- eur, uplatnený v tomto konaní ako primerané finančné zadostučinenie, odvodila z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), keďže si predtým voči žalovanej na súde úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv. Výška požadovaného zadostučinenia predstavuje 30% zo sumy bezdôvodného obohatenia a toto má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu, aby dostatočne odrádzalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Napokon podľa žalobkyne treba požadované zadostučinenie chápať aj ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv.

2. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila dňa 14.12.2020 podaním v elektronickej podobe, s autorizáciou podľa osobitného predpisu. Uviedla v ňom, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať reštriktívne a prichádza do

úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia práva. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v prípade, ak by právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Rozhodnutia súdu, ktoré uvádza žalobkyňa, majú podľa žalovanej dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, preto vzhľadom na okolnosti prejednávaneho prípadu žalovaná považuje prípadne priznanú náhradu finančného zadosťučinenia za neprimerane prísnu a založenú na svojom a arbitrárnom výklade práva. Žalovaná ďalej poukázala na potrebu správneho gramatického výkladu slova primerane v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorú odvodzuje z príslušných slovníkov slovenského jazyka označených vo svojom vyjadrení. Podľa žalovanej by uloženie povinnosti zaplatiť primerané zadosťučinenie v tomto konaní predstavovalo opätovné sankcionovanie, čo by bolo voči žalovanej neprimerane prísne. Podľa žalovanej pritom žalobkyňa žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, nevznikla. Jeho priznanie by tak malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie je totiž nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách, predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, ale nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo náhradu škody. Žalobkyňa bola vo svojich konaniach úspešná, a preto už raz došlo k náprave porušeného práva. Pri posudzovaní žalobkyňou uplatneného práva je podľa žalovanej potrebné posudzovať konkrétne okolnosti týkajúce sa vzťahu žalobkyne a žalovanej a pri rozhodovaní vziať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá sa domáha vydania finančného zadosťučinenia napriek tomu, že sama konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať. Žalobkyňa svojím podpisom na zmluve o úvere ďalej prehlásila, že si ju prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Žalobkyňa si mala možnosť zmluvu o úvere pred jej podpisom prečítať, žalovaná teda poskytla žalobkyňu úver v dobrej viere, že sú jej známe zmluvné dojednania. Žalovaná ďalej vo vyjadrení rozporovala výšku požadovanej náhrady finančného zadosťučinenia, ktorú podľa jej názoru žalobkyňa nijako relevantne nezdôvodnila. Pritom v zákone nie je bližšie konkretizované, podľa akých kritérií sa má posudzovať, či je priznanie finančného zadosťučinenia primerané. Účelom predmetného ustanovenia je často deklarovaná generálna prevencia, ponímaná najčastejšie ako prostriedok zamedzenia zneužívania silnejšieho postavenia dodávateľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovoprávneho vzťahu. Žalovaná ako dodávateľ nijakým spôsobom nenútila žalobkyňu ako spotrebiteľa vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniaми oboznámiť. Skutočnosť, že žalobkyňa ako spotrebiteľ neprejavuje absolútne žiadny záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry nesleduje reparačnú funkciu, tak ako je to v prípade náhrady škody. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001 zo dňa 18.09.2002, tiež sp. zn. 30Cdo/1747/2014 a sp. zn. 32Cdo/139/2008 zo dňa 29.04.2008, taktiež na odbornú literatúru. V prípade, ak bola spotrebiteľovi skutočne spôsobená ujma, do popredia sa dostáva kompenzačná funkcia (restitutio in integrum), t. j. navrátenie do predošlého stavu. V posudzovanom prípade bolo žalobkyňu priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda podľa žalovanej nie je čo kompenzovať. Žalobkyňou požadované finančné zadosťučinenie v sume 817,- eur podľa žalovanej žalobkyňu poskytuje ochranu a ospravedlňuje jej ľahostajnosť, nemožno ho považovať za žiadnych okolností za primerané a spravodlivé, pretože ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovanej konanie žalobkyne formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, pretože sa mala možnosť brániť už v počiatočnom kontraktáčnom postupe a napriek tomu bola absolútne ľahostajná.

4. Súd zaslal vyjadrenie žalovanej k podanej žalobe žalobkyne, tá sa k nemu nevyjadřila.

5. Od 01.06.2023 sa Mestský súd Bratislava IV stal v občianskoprávných veciach nástupníckym súdom Okresného súdu Bratislava I. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 17.04.2024, na ktoré

sa dostavil právny zástupca žalobkyne, nedostavila sa právna zástupkyňa žalovanej, ktorá svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnila, žalovaná svoju neúčasť ospravedlnila vysokou pracovnou zaneprázdnenosťou, súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti. Na pojednávaní súd oboznámil obsah žaloby, vyjadrenie žalovanej a zistil nasledovný skutkový stav. Z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 10C/126/2014-102 zo dňa 31.03.2016 súd zistil, že súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2724,- eur spolu s úrokom z omeškania 8,15% ročne od 27.07.2014 do zaplatenia a nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 621,10 eura, vo zvyšku súd žalobu žalobkyne zamietol. Z odôvodnenia predmetného rozsudku (str. 2, 3 na č.l. 10,11) súd zistil, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanou dňa 23.06.2010 zmluvu o úvere č. 609500178, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni sumu 800,- eur, ktorú sa žalobkyňa zaviazala vrátiť žalovanej v 12 mesačných splátkach vo výške 131,- eur počnúc dňom 15.07.2010. Podľa prehľadu splátok žalobkyňa zaplatila žalovanej celkom sumu 3524,- eur, počnúc prvou splátkou v sume 131,- eur dňa 15.07.2010 a poslednou splátkou dňa 18.03.2013 vo výške 3000,- eur. Žalobkyňa si úver od žalovanej brala na opravu auta, preto nevie, z akého dôvodu bola v zmluve zaškrtnutá kolónka, že si ho berie za účelom výkonu zamestnania; toto si v zmluve nevšimla, pritom v čase uzavretia zmluvy bola zamestnaná. Súd ďalej z odôvodnenia uvedeného rozsudku zistil (str. 5, č.l. 13), že predmetný súd posúdil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobkyňou a žalovanou ako spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. Z úradnej moci bola uvedenému súdu známa skutočnosť, že žalovaná pri uzatváraní zmlúv využívala prehlásenie spotrebiteľov, že úver im je poskytovaný za účelom výkonu zamestnania, povolania, resp. podnikania, aby tak vylúčila aplikáciu zákonov na ochranu spotrebiteľa. Ďalej predmetný súd pristúpil k prieskumu uzatvorenej zmluvy o úvere a zistil, že táto neobsahuje obligatórne náležitosti, akými sú údaje o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, údaj o konečnej splatnosti úveru, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, údaj o priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov, pritom zákon č. 129/2010 Z.z. absenciu týchto náležitostí sankcionoval jej bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. Preto uvedený súd dospel k záveru, že aj úver poskytnutý žalovanou žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov a žalovaná sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatila vo výške rozdielu sumy zaplatenej žalobkyňou žalovanej a sumy poskytnutého úveru, čo predstavuje sumu 2724,- eur. Popri istine bol žalobkyni priznaný aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Uvedený súd nepriznal úrok z omeškania od 26.07.2014 do zaplatenia, ale až od 27.07.2014 do zaplatenia, pretože deň 26.07.2014 bol posledný deň lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia zo strany žalovanej v zmysle výzvy žalobkyne. Súd ďalej z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/406/2016-173 zo dňa 09.11.2017 (č.l. 97-104) zistil, že predmetný súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 10C/126/2014-102 zo dňa 31.03.2016 v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť príslušnú istinu s úrokom z omeškania a zmenil výrok o náhrade trov konania tak, že ich priznal žalobkyni vo vyššej sume 1066,24 eura. Z bodu 9. odôvodnenia predmetného rozhodnutia (č.l. 100-101) súd zistil, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi preskúmaného rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, ktorý svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými relevantnými tvrdeniami a dôkazmi vykonanými v konaní. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní ďalej súd zistil, že odplata žalovanej za poskytnutie úveru žalobkyni predstavovala 96,5% z výšky tohto úveru, žalobkyňa bola na základe uzatvorenej zmluvy o úvere povinná vrátiť žalovanej trojnásobok sumy, ktorú jej žalovaná pôvodne poskytla. Žalovaná sa v predchádzajúcom konaní bránila všetkými prostriedkami, vrátane podania odvolania. Po nadobudnutí právoplatnosti príslušných súdnych rozhodnutí žalovaná nárok žalobkyne dobrovoľne neuspokojila, žalobkyňa tak bola nútená domáhať sa jeho uspokojenia v exekučnom konaní.

6. Podľa § 3 ods. 5 veta posledná zákona ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

7. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súd považoval žalobu za dôvodnú v celom rozsahu. Súd mal v konaní za preukázané, že žalovaná pri uzavretí zmluvy o úvere so žalobkyňou porušila ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. tak, že žalobkyni predložila na podpísanie návrh zmluvy o úvere obsahujúci vyhlásenie, že žalovaná poskytuje žalobkyni úver na účel zamestnania, povolania, resp. podnikateľskú činnosť. V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 10C/126/2014 bolo zistené, že žalobkyňa bola v čase uzatvorenia zmluvy o úvere zamestnaná a úver potrebovala na zaplatenie opravy svojho auta, išlo teda o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaná opísaným konaním vo vzťahu k žalobkyni chcela docieľiť, aby sa zmluva o úvere nepovažovala

za spotrebiteľskú zmluvu, podliehajúcu zákonu č. 129/2010 Z.z. Táto okolnosť vyplýva zo zistenia Okresného súdu Žiar nad Hronom v odôvodnení rozsudku č.k. 10C/126/2014-102 zo dňa 31.03.2016 na strane 5, kde tento súd uviedol, že mu je vo všeobecnosti z úradnej moci známe, že žalovaná pri uzatváraní zmlúv využívala prehlásenie spotrebiteľov, že úver im je poskytovaný za účelom výkonu zamestnania, povolania, resp. podnikania, aby tak vylúčila aplikáciu zákonov na ochranu spotrebiteľa. Žalovaná ďalej pri uzatváraní zmluvy pochybila v tom, keď v zmluve o úvere dojednala so žalobkyňou ako spotrebiteľkou poskytnutie peňažných prostriedkov za odplatu dosahujúcu 96,50% požičanej sumy, túto súd považuje za neprimerane vysokú v čase dojednania zmluvy o úvere. Nad rámec uvedeného súd konštatuje, že pokiaľ by bola odplata v uvedenej výške dojednaná v čase účinnosti zákona č. 106/2014 Z.z., t.j. od 01.06.2014, jej požadovanie žalovanou od spotrebiteľov by napĺňalo kritériá úžery vymedzené v § 39a OZ. Napokon žalovaná vo vzťahu k žalobkyňi pochybila v tom, že zmluva o úvere neobsahovala všetky náležitosti určené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Práve s ohľadom na zabezpečenie ochrany spotrebiteľa zákonodarca v cit. ust. uviedol také obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú najdôležitejšie a ich absencia sa spája s nepriaznivým právnym následkom pre veriteľa, ktorým je, že ním poskytnutý úver sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zákon č. 129/2010 Z.z. predstavuje osobitný právny predpis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa, keďže reguluje časť právnych vzťahov medzi podnikateľmi - veriteľmi a spotrebiteľmi - dlžníkmi v oblasti poskytovania úverov majúcich spotrebiteľský charakter. Žalobkyňa teda na Okresnom súde Žiar nad Hronom úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom, súd preto dospel k záveru, že sú splnené všetky prvky hypotézy právnej normy vymedzenej v § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie primeraného zadostučinenia žalobkyňi. V zhode so závermi ustálenej rozhodovacej praxe (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019) súd uvádza, že § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa má plniť satisfakčnú a sankčnú funkciu. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, avšak ho možno chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva porušujú hrubým spôsobom. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi. V tomto prípade Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní sp. zn. 10C/126/2014 judikoval v prospech žalobkyne - spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia jej práva a porušenia povinností žalovanej, a to nárok z bezdôvodného obohatenia. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

8. V ďalšom sa súd s ohľadom na ustálenú súdnu prax (R 48/2022) zaoberal výškou žalobkyňou uplatneného zadostučinenia a dospel k záveru, že táto je opodstatnená v celom rozsahu. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobkyňi by bolo možné priznať primerané zadostučinenie až vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Takýto právny záver z § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa vyvodíť nemožno, a to s ohľadom na jeho znenie a taktiež aj s ohľadom na všeobecne akceptovanú funkciu, ktorú v občianskoprávných vzťahoch inštitút primeraného zadostučinenia má (napr. § 13 ods. 3 OZ, §19b ods. 2 OZ). Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, ust. § 3 ods. 5 veta posledná zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je jeho primeranosť. Súd v posudzovanom prípade zistil, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanou zmluvu o úvere, na základe ktorej žalobkyňa získala úver vo výške 800 eur za odplatu 772 eur, predstavujúcu 96,5% požičanej sumy. Pokiaľ by sa žalobkyňa v súdnom konaní (vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom) voči žalovanej nedomáhala ochrany svojich práv, žalovaná by v dôsledku požičania sumy 800 eur žalobkyňi získala od žalobkyne jednak sumu 800 eur a potom aj príslušenstvo, ktoré vyplývalo zo zmluvy o úvere a bolo vo výške 2724 eur. Súd ďalej poukazuje na kontraktačný proces v súvislosti so zmluvou o úvere a zdôrazňuje, že tento v žiadnom prípade neprebehol riadne. Osvojil si zistenia Okresného súdu Žiar nad Hronom, uvedené v rozsudku č.k. 10C/126/2014-102 zo dňa 31.03.2016 a považuje za neprípustné, aby žalovaná, ktorej bol účel úveru žiadaného žalobkyňou známy, predložila

žalobkyni na podpis zmluvu o úvere, obsahujúcu vopred vyplnené vyhlásenie dlžníka, ktoré tento účel úveru popiera a má sa ním zároveň zabezpečiť eliminácia použitia právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa na zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou. Súd súhlasí s argumentáciou žalovanej, v zmysle ktorej žalobkyňa nikto do zmluvného vzťahu nenútil. Súd ale nemôže súhlasiť s opisom situácie, týkajúcej sa uzatvorenia zmluvy o úvere so žalobkyňou tak, ako ho uvádza žalovaná, že žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru; nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať, prehlásila, že si ju prečítala, že ju uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok. Ako je uvedené vyššie, súd za podstatnú okolnosť v posudzovanom prípade považoval to, že žalovaná predložila žalobkyni na podpísanie vopred vyplnenú zmluvu o úvere obsahujúcu vyhlásenie, že úver je žalobkyni poskytovaný za účelom výkonu zamestnania, povolania, resp. podnikania, hoci išlo o nepravdivé tvrdenie. Takýto postup veriteľa voči potenciálnemu dlžníkovi, ktorý bol pritom Okresnému súdu Žiar nad Hronom v zmysle odôvodnenia citovaného rozsudku známy z úradnej činnosti ako opakovane využívaný, súd považuje za neprípustný a spôsobilý výrazne ohroziť právne vzťahy zmluvných strán, a to nielen v oblasti spotrebiteľského práva, kde je spotrebiteľom poskytovaná zvýšená ochrana, ale v oblasti občianskoprávných vzťahov všeobecne. Práve s ohľadom na takýto postup žalovanej voči žalobkyni súd dospel k záveru o opodstatnenosti primeraného zadostučinenia v celom rozsahu. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí žalovanú ako dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa sa v dôsledku opísaného konania žalovanej domáhala ochrany prostredníctvom konania, ktoré zasiahlo do jej bežného života. Skutočnosť, že žalobkyňa v ňom bola úspešná a napokon od žalovanej získala bezdôvodné obohatenie, predstavuje právny následok nezákonného postupu žalovanej, na ktorom sa žalobkyňa nepodieľala. Bola to žalovaná, kto predložil žalobkyni návrh zmluvy o úvere, ktorý neobsahoval podstatné náležitosti vymedzené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd preto uvádza, že priznané zadostučinenie je adekvátne skutočnostiam prejedávaného prípadu a splní základný účel, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni a odradenie žalovanej od porušovania spotrebiteľských práv.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote 60 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada

mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak strana, ktorej bola uložená povinnosť, nespĺní uloženú povinnosť, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.